

Minden ember más, így minden gyermek is egyedi és megismételhetetlen. Mégis vannak közöttük még különlegesebbek, még figyelemfelkeltőbbek. Így látják ezt maguk a diákok is. Napjainkban már több olyan iskola is van, ahol a tanulók között végtaghiányos gyerekekkel is találkozhatunk. A sokszínűség elfogadásában segít a gyerekeknek az alábbi témafeldolgozás. A drámán keresztül újjáteremtünk, mialatt a résztvevők az emberek cselekedeteit és önmagukat vizsgálják. Tudatosít a cselekvések az érzelmek és a gondolatok szintjén.

A Csodabogár – drámában járatlan csoport drámaórája

Csoport: az óra 1-2. osztályos gyerekeknek készült. Drámában járatlan csoporttal is játszható.

Tér: osztályterem, szabad, lehetőleg szőnyeges térrel.

Idő: 45 perc

Eszközök: egy ív műszaki rajzlap, zsírkréta, kör alakú logikai lapok, a bölcsek „jelvénye”.

Tanítási terület: Gyerekközösségekben megfigyelhető, hogy milyen alapon szövődnek barátságok, miért nem barátkoznak néhány gyerekekkel a többiek, feltérképezhetők a kialakult erőviszonyok, értékrendek. A pozitív magatartásminták megerősítése.

Téma: egy végtaghiányos lány barátok nélkül marad

Fókusz: milyen okai lehetnek annak, ha valaki nem talál barátokat?

A történetváz: Zsófi anyukája bölcseket hívat magához, hogy kiderítsék mi lehet az ok, miért nem talál barátokat az iskolában

Előkészítés:

Az óra vezetője leülteti a játszókat, és mindenkinek ad egy – matematika órán használatos – kör alakú logikai lapot.

A tanító azt mondja, hogy ez a tárgy számára egy fényképezőgép. Meg tud vele örökíteni mindent, amit észrevesz, ami valamiért megtetszik neki az iskolai életben. Megörökíti vele a 2. osztályosokat mindenféle, elsősorban vidám helyzetekben. Amikor az osztályban bohóckodnak, viccelődnek, az udvaron játszanak, fociznak, fogócskáznak, bukfenceznek, illetve az ebédlőben, amikor éppen finnyásan kóstolgatják az ételt, vagy éppen leeszik magukat.

A tanító kérje meg a gyerekeket nézzenek a fényképezőgépbe, nézzék meg, mi mindent látnak az iskolában, ami vidámmá, széppé teszi számukra az iskolai életet!

Kontextusépítés

KÖZÖS RAJZOLÁS: a tanító megkéri a gyerekeket, hogy rajzolják le, amit a fényképezőgépben láttak. *(rajzolhatunk egy nagy lapra közösen. A tanító is alakíthat a rajzon, berajzolhat néhány elemet).*

A képet megbeszéljük: már rajzolás közben is tehetünk fel kérdéseket

- Kik járhatnak ide?
- Miért szeretnek itt lenni a gyerekek?
- Mennyi időt töltenek itt a gyerekek?
- Miért jó a szünet?
- Hol a legjobb az iskolában?

A megbeszélést követően a tanító berajzol egy magányos kislányt a képbe, majd a megbeszélte információkat beleszőve mesélni kezd:

....egyszer volt, hol nem volt, volt messze-messze egy iskola, annak sok tanulója, sok tanára és egy kislány, akit Zsófinak hívnak. Zsófinak ez az iskola éppen a második iskolája volt.

A tanító rövid mesét mesél, melyben Zsófi külső tulajdonságairól is esik néhány szó;

(Instrukció a pedagógusnak:

*A tanító rövid mesét mesél, melyben Zsófi külső tulajdonságairól is esik néhány szó; fontos, hogy nevesítse: Zsófi **végtaghiányos**. A tanító kiemelt feladata itt az, hogy át tudja adni a gyerekeknek a történet egyik fontos üzenetét, hogy erről a helyzetről természetes legyen nyíltan beszélni, értsék meg a gyerekek, hogy Zsófi számára ez a természetes, amit sem titkolni, sem takargatni nem kell. Ő így él teljes életet, ő ilyen! Nem több és nem kevesebb másoknál.)*

A meséhez kapcsolódva bemutatok néhány tárgyat, melyek Zsófi tulajdonában vannak: kabát nagy zsebbel, egy fura zümmögő „elemes bogár”, néhány finom sütemény...

Ha megvannak a tárgyak, a gyerekek rákérdezhetnek, mit jelentenek Zsófi számára ezek a tárgyak.

Összefoglaljuk, mit tudunk Zsófiról.

A tanító elmondja, hogy Zsófi egy ideje nagyon szomorú, valami nagyon nyomja a szívét. Anyukája ezt látja, hiába próbál, nem tud segíteni. Gondjával nem tudott egyedül megbirkózni, ezért elhatározta, hogy összehívja az iskolában tanuló bölcseket, hogy segítsenek rajta.

Itt megkérjük a játékosokat, hogy legyenek néhányan a bölcsek.

(meg kell beszélni a bölcsek feladatait, hozzunk példát arra, ha már valaki kérte a tanácsait, segítségüket. Gondolkodniuk kell a válaszok előtt, bele kell élniük magukat mindenki helyzetébe és úgy kell válaszokat adniuk. Bölcseknél, ahogyan a nevük is mutatja). Ha vállalták a szerepet, megkapják a „bölcsek jelvényét”, kitzűzzük a ruhájukra.

- Furcsa iskola ez, már a bejutás is feladat. Elrejtettem a palotába vezető jelzéseket! - mondja a tanító.

Míg a gyerekek a jelzések segítségével az iskolába tartanak, a tanító felveszi anyuka kendőjét, kezébe veszi Zsófi kabátját és a bogarat – ezek segítségével jelzi a szerepét. Ő Zsófi anyukája.

Amikor a gyerekek megérkeznek, a tanító Zsófi anyukájaként fogadja őket. Elmondja a gyerekeknek, hogy a kellek abban segítik őt, hogy meg tudja formálni Zsófi anyukája szerepét.

A tanító Zsófi anyukája szerepéből köszönti a segítségére siető bölcseket, majd elmondja: az a nagy bánata, hogy kislányának nincs egyetlen barátja sem és nem szeret iskolába járni.

Lenne alkalma, módja, ideje a barátkozásra, de valamiért nem akarnak vele játszani a többiek. Ennek az okát kellene kideríteni.

Ha a bölcseknek van kérdésük Zsófi anyukájához, a tanító ezeket is szerepben válaszolja meg.

ÖTLETBÖRZE:

- Gyűjtsünk össze olyan okokat, lehetőségeket, amelyek magyarázatul szolgálhatnak arra, miért nem akarnak barátkozni a többiek Zsófiival, miért fordul el esetenként Zsófi a többiektől